

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **EURO-HOLDING, s. r. o.**, IČ 61055824
sídlem Pobřežní 224/20, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

za účasti osob
zúčastněných na
řízení: 1) **CETIN a. s.**, IČ 04084063
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

2) **Bc. M. N.**
bytem P.
zastoupená JUDr. Karlem Palečkem, advokátem
sídlem Zbrojnická 299/1, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2021, č. j. PK-ŽP/13498/21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2021, č. j. PK-ŽP/13498/21 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Klatovy (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 21. 6. 2021, č. j. ŽP/5061/21/Ho (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto bylo potvrzeno. Výrokem A) prvoinstančního rozhodnutí byl osobě zúčastněné na řízení ad 2) [dále i jako „*stavebník*“) povolen podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen „*vodní zákon*“), odběr podzemních vod z nově vybudovaného vodního zdroje – vrtané studny na pozemku parc. č. X v k. ú. X - a byly stanoveny podmínky odběru. Výrokem B) prvoinstančního rozhodnutí byl podle § 94p odst. 1 stavebního zákona, podle § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, a podle § 15 odst. 1 a 6 vodního zákona schválen stavební záměr vrtané studny pro individuální zásobování vodou (dále jen „*stavební záměr*“) na pozemku parc. č. X k. ú. X a byly stanoveny podmínky pro realizaci stavebního záměru.
2. Stavebník podal dne 23. 4. 2020 žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení pro stavební záměr a žádost o povolení k nakládání s vodami v podobě odběru podzemních vod.
3. Usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 8. 2020, č. j. ŽP/8284/20/Šp, bylo kladně rozhodnuto o účastenství žalobkyně v řízení o žádostech stavebníka vzhledem k tomu, že žalobkyně vlastní pozemky oddělené od pozemku se stavebním záměrem místní komunikací.

II.

Žaloba

4. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *musí žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, nemůže být líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

5. Z důvodu, že body označené pořadovými čísly 1 až 5, 11 až 12 žaloby neobsahovaly, slovy § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žádné konkrétní skutkové ani právní důvody nezákonnosti či nicotnosti napadeného ani prvoinstančního rozhodnutí, či slovy právě citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu žádný *jasně individualizovaný, od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis* důvodů nezákonnosti napadeného rozhodnutí, nelze tato tvrzení považovat za náležité žalobní body. Šlo o obecná žalobní tvrzení, že rozhodnutí jsou *věcně i odborně* nesprávná, že věc nebyla správními orgány *řádně* posouzena, že správní orgány neměly *dostatek* podkladů, že námitky žalobkyně (i odvolací) nebyly *dostatečně* projednány, odůvodnění rozhodnutí jsou *nedostatečná a vadná*, že výroky prvoinstančního rozhodnutí jsou *nedostačující, vadné a v rozporu s právními předpisy* apod. Žalobkyně v uvedených bodech žaloby neuvedla, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které konkrétní vady ve správním řízení je způsobily, v čem spatřuje pochybení žalovaného ve zjištění skutkového stavu, jaké procesní postupy žalovaný porušil, v čem spatřuje nesprávný výklad zákona a nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
6. V prvním žalobním bodě (bod 6 žaloby) žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno, aniž by do té doby bylo rozhodnuto o jejím odvolání ze dne 14. 9. 2021 proti nevyloučení osob z řízení. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (bod 6 a 13 žaloby) vznikla tím, že žalovaný nevypořádal tuto námitku žalobkyně obsaženou v jejím odvolání ze dne 14. 9. 2021.
7. V druhém žalobním bodě (body 7 a 8 žaloby) žalobkyně namítla, že nebyl dostatečně podložen závěr správních orgánů o rozsahu území ovlivněného užíváním stavebního záměru, neboť nebylo provedeno místní šetření (i na pozemcích žalobkyně) ani geologický průzkum (i na pozemcích žalobkyně). Skutkový závěr, že stavební záměr je od studny žalobkyně vzdálen více než 26 m, resp. že hranice pozemku je více než dvojnásobně (z 13 m, tudíž 26 m) vzdálena od hranice pozemku žalobkyně, nebyl prokázán. Odpovídající průzkum měl být podle žalobkyně proveden bez návrhu i proto, že se stavební záměr nacházel v chráněném krajinném území.
8. V třetím žalobním bodu žalobkyně namítla následující procesní vady správního řízení: zprvu nebylo připuštěno účastenství žalobkyně v řízení, podjatost úředních osob, se zahájením řízení bylo účelově vyčkáváno.
9. Žalobkyně považovala napadené rozhodnutí i prvoinstanční rozhodnutí za nicotná a nepřezkoumatelná.
10. Žalobkyně navrhla napadené i prvoinstanční rozhodnutí prohlásit za nicotná, eventuálně zrušit jako nezákonná.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný uvedl, že v řízení nejednali podjatí pracovníci - o námitkách podjatosti vždy rozhodl nadřízený úřední osoby dle § 14 správního řádu. Hydrogeologický posudek zpracovaný oprávněnou osobou byl dle žalovaného dostačujícím podkladem v řízení, když obsahoval veškeré požadované náležitosti. To, že v posudku nebyla uvedena

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

konkrétní vzdálenost od žalobkyniny studny, neznamenal, že by byl posudek pro projednávanou věc nedostačující. Z posudku vyplývalo, že při užívání stavebního záměru se vytváří depresní kužel o poloměru 13 metrů, což byla vzdálenost nedosahující k hranici žalobkynina pozemku. Žalobkyně obdobné odvolací námitky nedoložila žádnými podklady. Žalobkyně neuvedla žádná konkrétní ustanovení právních předpisů, která by měla být porušena, nebo z nichž vyplývala nutnost provedení odpovídajícího průzkumu.

12. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV.

Podání osoby zúčastněné na řízení ad 2)

13. Osoba zúčastněná na řízení ad 2) uvedla, že nebyla dána žádná vada ve smyslu § 77 správního řádu zakládající nicotnost napadeného či prvoinstančního rozhodnutí. Postup žalovaného, který vydal napadeného rozhodnutí, aniž by před jeho vydáním bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti nevyločení osob z řízení, nepovažovala osoba zúčastněná na řízení za nezákonný (poukázala rovněž na to, že námitka podjatosti byla zamítnuta). Osoba zúčastněná na řízení rovněž uvedla, že jí nebylo zřejmé, jaký vliv by měla vadně určená vzdálenost stavebního záměru od studny, resp. hranic pozemků žalobkyně, na zákonnost napadeného rozhodnutí. Dále pak osoba zúčastněná na řízení shrnula, jaké podklady předložila správním orgánům k podané žádosti a z jakých podkladů správní orgány při posouzení této žádosti vycházely. Osoba zúčastněná na řízení rovněž uvedla, že žalobkyně mohla v průběhu správního řízení předložit důkazy svědčící o nesprávnosti podkladů pro vydání rozhodnutí, z nichž vycházely správní orgány. K důkaznímu návrhu žalobkyně na zpracování znaleckého posudku uvedla, že tento důkazní návrh byl zcela nekonkrétní, neboť nebylo zřejmé, k posouzení jaké odborné otázky by tento měl sloužit a čeho jeho provedením chtěla žalobkyně dosáhnout.
14. Osoba zúčastněná na řízení ad 2) navrhla žalobu zamítnout.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

15. Žalobkyně se bez omluvy k jednání nedostavila, ač v podání ze dne 20. 12. 2021 nesouhlasila s rozhodnutím věci bez jednání a v předvolání k jednání byla poučena o možnosti udělit dodatečný souhlas k rozhodnutí bez jednání. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení ad 2) při jednání setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

VI.

Posouzení věci soudem

16. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích, výše specifikovaných, žalobních bodů uplatněných v žalobě, přičemž neshledal žádné vady napadeného rozhodnutí, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

VII.

Rozhodnutí soudu

17. Žaloba není důvodná.
18. Soud se nejprve zabýval žalobkyní namítanou nicotností napadeného a prvoinstančního rozhodnutí. Žalobkyně námitku nicotnosti správních rozhodnutí nijak nekonkretizovala. Absence konkrétních důvodů zakládajících tvrzenou nicotnost však nebyla na překážku tomu, aby se soud touto tvrzenou vadou správních rozhodnutí zabýval, neboť nicotnost je vadou správního rozhodnutí, k níž je soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 odst. 2 věta první s. ř. s.).
19. Vady správního rozhodnutí zakládající jeho nicotnost upravuje § 77 odst. 1 správního řádu. „Podle § 77 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost [někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost] představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Nicotné rozhodnutí není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2008, č. j. 7 Afs 68/2007 - 82, ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70, ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 10/2004 - 49, ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003 - 48, popř. odbornou literaturu, např. PRŮCHA, P. Správní právo. Obecná část. 7., doplněné a aktualizované vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2007, s. 369; STAŠA, J. in Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 212 a násl.).“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2022, č. j. 7 As 217/2021-43, bod 11).
20. Soud neshledal, že by napadené či prvoinstanční rozhodnutí trpělo některou z výše uvedených vad zakládajících jejich nicotnost, přičemž ani žalobkyně žádnou z předmětných vad netvrdila. Napadené ani prvoinstanční rozhodnutí nebyla nicotná.
21. Dále žalobkyně tvrdila nepřezkoumatelnost napadeného i prvoinstančního rozhodnutí, aniž ji konkrétně odůvodnila (srov. bod 13 žaloby), tj. co konkrétně mělo podle žalobkyně zakládat závěr, že rozhodnutí nebylo lze přezkoumat. Absence konkrétních důvodů zakládajících nepřezkoumatelnost však opět nebyla na překážku tomu, aby se soud touto tvrzenou vadou správních rozhodnutí zabýval, neboť nepřezkoumatelnost je vadou správního rozhodnutí, k níž je soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. první právní věta in fine rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, publ. pod č. 523/2005 ve Sb. NSS).
22. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015-51, bod 24) vyplývá, že „[P]řezkoumatelné rozhodnutí je rozhodnutí srozumitelné, s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007,

č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).“ Ačkoliv byl tento právní názor vysloven ve vztahu k soudnímu rozhodnutí, lze jej vztáhnout i rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 22). Zároveň je nutno zdůraznit, že nesouhlas žalobkyně s výkladem učiněným správními orgány nelze zaměňovat s nepřezkoumatelností jejich rozhodnutí, která je objektivní překážkou znemožňující soudu tato přezkoumat (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2019, č. j. 10 As 102/2018-45, bod 15). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Současně je třeba zdůraznit, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba v rámci soudního přezkumu nahlížet jako na jeden celek, tedy že rozhodnutí se mohou vzájemně argumentačně doplňovat v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, či dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019-60, bod 22). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.

23. Soud neshledal, že by napadené a prvoinstanční rozhodnutí byla nepřezkoumatelná. Z jejich výroků je zřejmé, jak správní orgány rozhodly, a z jejich odůvodnění je zřejmé i to, proč takto rozhodly. Z odůvodnění vyplývá, na základě jakých skutečností a jakých podkladů dospěly správní orgány k závěru, že lze vyhovět žádosti podané stavebníkem. Soud dodává, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (bod 6 a 13 žaloby) nemohla vzniknout tím, že žalovaný nevypořádal námitky obsažené v odvolání žalobkyně ze dne 14. 9. 2021, protože žalobkyně žádné takové odvolání nepodala (viz níže vypořádání prvního žalobního bodu), tudíž pominutí tohoto odvolání nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
24. Po zjištění, že napadené rozhodnutí ani rozhodnutí prvoinstanční nejsou nicotná ani nepřezkoumatelná, přistoupil soud k posouzení důvodnosti třech výše popsanych žalobních bodů.
25. Podstatou prvního žalobního bodu bylo, že napadené rozhodnutí bylo vydáno, aniž by před jeho vydáním bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně ze dne 14. 9. 2021 proti rozhodnutí o její námitce podjatosti.
26. Soud ve správním spisu nenalezl žalobkyní odkazované odvolání ze dne 14. 9. 2021 proti nevyloučení osob z řízení, přičemž s ohledem na způsob vedení správního spisu a podklady v něm obsažené soud neměl důvod pochybovat o jeho úplnosti (dřívější podání, jimiž žalobkyně namítala podjatost úředních osob i odvolání proti rozhodnutím ve věcech jejich podjatosti totiž byla ve správním spisu obsažena).
27. Podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. byla žalobkyně povinna uvést, jaké důkazy navrhuje k prokázání svých tvrzení. Soud byl připraven žalobkyni na jednání soudu vyzvat, aby prokázala, že podala odvolání ze dne 14. 9. 2021, na něž odkázala v bodě 6 žaloby, a kopii takového odvolání soudu předložila, avšak žalobkyně se k jednání bez omluvy nedostavila.
28. Předně soud uvádí, že žalobkyní navrženými důkazy v podobě napadeného a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

prvoinstančního rozhodnutí a spisu vedeného správním orgánem prvního stupně, který, ač nebyl specifikován spisovou značkou, bylo soudu zřejmé, že se z povahy věci mohlo jednat pouze o spis sp. zn. ZN/ŽP/814/20, tedy o spis týkající se řízení zakončeného vydáním prvoinstančního rozhodnutí, se v soudním řízení správním nedokazuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS, či ze dne 10. 8. 2021, č. j. 10 As 9/2020-47, bod 6), přičemž z žádného z těchto podkladů nevyplývalo, že by žalobkyně dne 14. 9. 2021 podala odvolání proti nevykloučení osob z řízení. Žalobkyní navržený znalecký posudek již z povahy věci (srov. právní věta I., již byl opatřen rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113, publ. pod č. 2313/2010 Sb. NSS) nemohl prokázat, že by žalobkyně podala dne 14. 9. 2021 odvolání proti nevykloučení osob z řízení.

29. Soud k tomuto okruhu žalobních námitek uzavírá, že s ohledem na to, že žalobkyně nenavrhla ani soudu nepředložila žádné důkazy svědčící o tom, že by dne 14. 9. 2021 podala odvolání proti nevykloučení osob z řízení, vycházel soud při posouzení této žalobní námitky z obsahu správního spisu, a jelikož ani ve správním spisu nebyl obsažen žádný podklad nasvědčující tomuto žalobnímu tvrzení, neshledal soud tuto žalobní námitku důvodnou.
30. Soud považuje za vhodné dodat, že ve správním spisu nepřehlédl, že žalobkyně podáním ze dne 21. 9. 2020, doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 22. 9. 2020, namítla podjatost *celé městské správy (vč. starosty a dalších osob, které kontrolují činnost úřadu a pracovníků v Klatovech) v Klatovech a pracovníků úřadu v Klatovech* a navrhla jejich vyloučení ze správního řízení. Usnesením žalovaného ze dne 24. 11. 2020, č. j. PK-ŽP/28793/20, bylo rozhodnuto o tom, že starosta města Klatovy není vyloučen – toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 3. 2021. Usnesením starosty města Klatovy ze dne 20. 1. 2021, č. j. PRÁV/8/21, bylo rozhodnuto, že tajemník Městského úřadu Klatovy není vyloučen – toto rozhodnutí žalobkyně napadla odvoláním ze dne 15. 2. 2021, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 5. 2021, č. j. PK-ŽP/7219/21. Usnesením tajemníka Městského úřadu Klatovy ze dne 25. 1. 2021, č. j. PRÁV/10/21, bylo rozhodnuto, že vedoucí odboru životního prostředí Městského úřadu Klatovy není vyloučen – toto rozhodnutí žalobkyně napadla odvoláním ze dne 15. 2. 2021, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 5. 2021, č. j. PK-ŽP/7220/21. Usnesením vedoucího odboru životního prostředí Městského úřadu Klatovy ze dne 8. 2. 2021, č. j. ŽP/1243/21/Ho, bylo rozhodnuto, že pracovnice odboru životního prostředí Městského úřadu Klatovy Ing. L. Š. není vyloučena – toto rozhodnutí žalobkyně napadla odvoláním ze dne 5. 3. 2021, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 5. 2021, č. j. PK-ŽP/7221/21.
31. Podáním ze dne 12. 3. 2021, doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 15. 3. 2021, žalobkyně znovu namítla podjatost *celé správy města (včetně starosty, tajemníka a dalších osob), které kontrolují činnost úřadu a pracovníků úřadu v Klatovech, a pracovníků úřadu v Klatovech (vedoucí a pracovnice odboru životního prostředí)* a navrhla jejich vyloučení ze správního řízení. Tuto námitku ve vztahu k podjatosti starosty vyřídil žalovaný přípisem ze dne 4. 5. 2021, č. j. PK-ŽP/5686/21, a ve vztahu k tajemníkovi a vedoucímu odboru životního prostředí starosta města Klatovy přípisem ze dne 31. 5. 2021, č. j. PRÁV/100/21.
32. Soud dodává, že žalobkyně žalobou nebrojila proti závěru žalovaného na str. 3 napadeného rozhodnutí ve vztahu k vyřízení odvolání žalobkyně proti rozhodnutím o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

její námitce podjatosti ze dne 21. 9. 2020, že „[V]šechna tato usnesení byla odvolatelem napadena odvoláním, a všechna byla nadřízeným správním orgánem potvrzena.“ Totéž je ostatně konstatováno i v přípisu žalovaného žalobkyni ze dne 4. 5. 2021, č. j. PK-ŽP/5686/21, a v přípisu žalovaného správnímu orgánu prvního stupně ze dne 18. 5. 2021, č. j. PK-ŽP/8708/21, PK-ŽP/8703/21.

33. Soud shrnuje, že obsahem správního spisu byla žalobní námitka prvního žalobního bodu vyvrácena: Žalobkyně žádné odvolání ze dne 14. 9. 2021 nepodala a všechna její předchozí podání týkající se podjatosti byla správními orgány řádně vyřízena shora popsáním způsobem (před vydáním napadeného rozhodnutí).
34. Soud neshledal důvodným ani druhý žalobní bod.
35. Žalobkyně namítala, že nebyl dán dostatečný skutkový podklad pro závěr žalovaného, že předpokládaný rozsah ovlivnění okolí užíváním stavebního záměru bude dán depresním kuželem o poloměru 13 metrů, neboť nebylo vedeno místní šetření na místě ani na pozemcích žalobkyně, ani nebyl proveden geologický průzkum pozemků na místě i ve vlastnictví žalobkyně, aby byly zjištěny vodohospodářské poměry na místě.
36. Žalobkyně tedy nenamítala zkrácení na svém vlastnickém právu, nýbrž toliko vadný procesní postup správních orgánů, kdy tyto v průběhu řízení o žádosti stavebníka neprovedly místní šetření ani geologický průzkum. Jak se tento žalobkyní tvrzený vadný procesní postup správních orgánů měl odrazit na zkrácení žalobkyně na jejím vlastnickém právu k sousedním pozemkům či vodním zdrojům (viz níže) žalobkyně v podané žalobě neuvedla. Přitom nikoli každá procesní vada vede ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí – musí jít o podstatnou vadu, která mohla mít za následek přímé zkrácení práv žalobce a nezákonnost rozhodnutí [srov. § 65 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].
37. Domyslel-li by soud, že žalobkyně touto námitkou mířila k tomu, že absence místního šetření a geologického průzkumu nevyvrátila (žalobkyní netvrzenou) pochybnost o tom, že stavební záměr negativně ovlivní její (žalobkyní nespecifikované) vodní zdroje, pak ani v takovém případě by žalobní námitka nebyla důvodná: Součástí správního spisu vedeného správním orgánem prvního stupně je totiž hydrogeologický posudek č. 20 4142, který tuto odbornou otázku dostatečně posoudil, mj. na základě dne 2. 3. 2020 podrobné rekognoskace (průzkumu) terénu (viz str. 3 a str. 8 posudku). Na str. 3 hydrogeologického posudku se podává, že posudek hodnotí, zda stavební záměr nemůže negativně ovlivnit stávající okolní vodní zdroje a hydrogeologický režim území, a to mj. s přihlédnutím ke zjištěným geologickým a hydrogeologickým poměrům (viz str. 5 až 7 posudku). Výsledkem odborného posouzení byl mj. závěr, že předpokládaný směr proudění podzemní vody je od JZ k SV (tedy od stavebního záměru k pozemkům žalobkyně - viz str. 8 posudku) a že vliv stavebního záměru na vodní zdroje v okolí je omezen vzdáleností 13 m od stavebního záměru, kdy vzhledem k nepřítomnosti vodních zdrojů v této vzdálenosti od stavebního záměru lze možnost ovlivnění okolních studní stavebním záměrem prakticky vyloučit – dle posudku stavební záměr nevyvolá žádný pokles hladiny podzemní vody u okolních vodních zdrojů (viz str. 9 posudku). Z přílohy B posudku vyplynulo, že dosah ovlivnění užíváním stavebního záměru (13 m) dokonce ani není s to zasáhnout místní komunikaci, ležící mezi pozemkem se stavebním záměrem a pozemky žalobkyně parc. č. st. Xa a st. Xb, natožpak za ní ležící pozemky žalobkyně.
38. Správní orgán prvního stupně s odkazem na uvedený hydrogeologický posudek na str. 7 a 9 prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že rozsah ovlivnění vlivem čerpání vodního

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zdroje (stavebního záměru) v rozsahu depresního kuželu o poloměru 13 m nedosahuje na pozemek žalobkyně a že stavební záměr tudíž neovlivní negativně stávající vodní režim v okolí.

39. Žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí konstatoval, že z dokumentace zjistil, že hranice pozemků žalobkyně je v cca dvojnásobné vzdálenosti a stavby ve vlastnictví odvolatele cca v trojnásobné vzdálenosti, než je dosah depresního kužele, který znázorňuje oblast, ve které dochází ke snížení hladiny podzemní vody v důsledku čerpání vody ze studny (stavebního záměru). Žalovaný dále poukázal na to, že žalobkyně neuvedla žádné konkrétní důkazy na podporu svých obecných tvrzení o ovlivnění svých staveb změnou vodních poměrů. Žalovaný aproboval postup správního orgánu prvního stupně, který vycházel z vyjádření hydrogeologa dle § 9 odst. 1 vodního zákona (konkrétně z předloženého hydrogeologického posudku) a stanoviska správce povodí dle § 54 odst. 4 vodního zákona (konkrétně stanoviska Povodí Vltavy, státního podniku ze dne 12. 5. 2020, č. j. PVL-29117/2020/340/Chr).
40. Soud se s uvedeným posouzením správních orgánů ztotožňuje. Podle § 9 odst. 1 in fine vodního zákona je podkladem vydání povolení k nakládání s podzemními vodami vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, pokud vodoprávní úřad ve výjimečných případech nerozhodne jinak. Proto je závěr správních orgánů opřený o hydrogeologický posudek správný a náležitě odůvodněný. Totéž lze uvést k závěrům správních orgánů opřeným v souladu s § 54 odst. 4 vodního zákona o stanovisko Povodí Vltavy, státního podniku ze dne 12. 5. 2020, č. j. PVL-29117/2020/340/Chr.
41. Z citovaných pasáží hydrogeologického posudku jednoznačně vyplývá, že dosah ovlivnění okolí vlivem užívání stavebního záměru bude dán kuželem o poloměru 13 metrů, přičemž tento dosah ovlivnění nezasahuje pozemky parc. č. st. Xa a parc. č. st. Xb (ani žalobkyni v jejím podání ze dne 31. 7. 2020 nezmíněný pozemek parc. č. Xc), vše v k. ú. X, ve vlastnictví žalobkyně. Tento kužel nezasahuje dokonce ani místní komunikaci mezi pozemkem se stavebním záměrem a pozemky žalobkyně. Proto žalobní námitka, že závěr správních orgánů o rozsahu území ovlivněného užíváním stavebního záměru nebyl dostatečně podložen, nebyla důvodná. Závěr správních orgánů o rozsahu vlivu stavebního záměru byl náležitě podložen hydrogeologickým posudkem. Hydrogeologický posudek byl opřen mj. o podrobnou rekognoskaci terénu a hydrogeologickou a vodohospodářskou mapu (viz str. 3, 5 až 9), tudíž nebyl důvod provádět místní šetření ani geologický průzkum. Jelikož bylo jednoznačně prokázáno, že stavební záměr nemůže ovlivnit ani místní komunikaci mezi pozemkem se stavebním záměrem a pozemky žalobkyně, nemůže nota bene zasáhnout vodní zdroje žalobkyně na jejích pozemcích za touto místní komunikací. Proto pro rozhodnutí o žádosti stavebníka nebyly právně významné vzdálenosti (i) stavebního záměru od studny žalobkyně, ani (ii) hranice pozemku se stavebním záměrem od hranice pozemku žalobkyně. Případné vadné skutkové zjištění v tomto směru proto nemohlo založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. I kdyby byl závěr žalovaného o velikosti vzdálenosti pozemku, na němž má být realizován stavební záměr, a pozemků ve vlastnictví žalobkyně nesprávný, nemohlo by to způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť pro její posouzení byla významná výlučně správnost určení dosahu vlivů stavebního záměru na okolí, aniž by bylo sporu o tom, že v tomto dosahu pozemky žalobkyně umístěny nejsou.
42. Obiter dictum soud uvádí, že z přílohy B hydrogeologického posudku je naprosto zjevné, že hranice pozemků žalobkyně je od stavebního záměru vzdálena více než dvojnásobek třináctimetrového poloměru podstavy depresního kuželu, v případě

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vzdálenosti mezi stavbou žalobkyně a stavebního záměru jde řádově o trojnásobek. Závěr žalovaného na str. 4 napadeného rozhodnutí („Krajský úřad z dokumentace zjistil, že hranice pozemků odvolatele je v cca dvojnásobné vzdálenosti a stavby ve vlastnictví odvolatele cca v trojnásobné vzdálenosti, než je dosah depresního kužele.“) je tedy správný. Správní orgány ani v prvoinstančním, ani v napadeném rozhodnutí nekonstatovaly, ani že by se studna ve vlastnictví žalobkyně nacházela 26 metrů od stavebního záměru, ani že se hranice pozemků žalobkyně nachází více než 26 m od hranice pozemku se stavebním záměrem, jak tvrdí žalobkyně v žalobě. Správní orgány se totiž zabývaly pouze vzdáleností hranice pozemku a staveb ve vlastnictví žalobkyně od dosahu depresního kužele znázorňujícího oblast, ve které dochází ke snížení hladiny podzemní vody v důsledku čerpání vody ze stavebního záměru.

43. Podle § 52 správního řádu jsou účastníci řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Bylo tedy na žalobkyni jako na účastnici správního řízení, aby relevantně zpochybnila závěry plynoucí z předmětného hydrogeologického posudku stran dosahu vlivů stavebního záměru na okolí. Žalobkyně však v průběhu správního řízení zůstala důkazně pasivní a nenavrhla žádné důkazy, které by nasvědčovaly nesprávnosti závěrů obsažených v hydrogeologickém posudku, na což žalovaný správně poukázal na str. 4 napadeného rozhodnutí. S ohledem na to, že závěry plynoucí z hydrogeologického posudku nebyly žalobkyní relevantně zpochybněny ani jejími tvrzeními, ani jí navrženými či předloženými důkazy, nebylo povinností správních orgánů provádět místní šetření či geologický průzkum a mohly svá zjištění opřít o opatřený hydrogeologický posudek.
44. „V rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytována ochrana veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným zákonem (k tomu srovnej § 2 s. ř. s.). V této souvislosti lze odkázat na bohatou judikaturu správních soudů, např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86, publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS dle něhož „soudní řád správní je svojí povahou „obrannou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli výkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv. Výkladem tohoto kritéria by však nemělo docházet k zužování ústavně zaručeného práva na soudní ochranu.“ Cílem soudního přezkumu správních rozhodnutí je tak především efektivní ochrana konkrétních práv osob a jejím prostřednictvím pak i kontrola zákonnosti těchto rozhodnutí. Odrazem shora uvedeného je ostatně i dikce ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., dle něhož náleží aktivní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu pouze tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Žalobní legitimace v řízení o přezkumu správního rozhodnutí podle ustanovení § 65 s. ř. s. se obecně vždy odvíjí od konkrétního poškození subjektivního veřejného práva žalobce. Opačný postup by totiž vedl k tomu, že by každý mohl vystupovat jako univerzální dohlížitel na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů a z titulu tvrzeného poškození veřejného zájmu by tak mohl kdokoli vyvolat soudní přezkum jakéhokoli rozhodnutí, aniž by takovým rozhodnutím

bylo dotčeno jeho konkrétní veřejné subjektivní právo.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014-48, body 32 až 34). Rozsah skutečností, které byla žalobkyně oprávněna namítat v průběhu správního řízení i v řízení před soudem se odvíjel od důvodu jejího účastenství ve správním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83).

45. Podle odůvodnění usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 8. 2020, č. j. ŽP/8284/20/Šp, o účastenství žalobkyně, bylo podle § 27 odst. 2 správního řádu důvodem jejího účastenství vlastnictví pozemků, které byly od pozemku dotčeného stavebním záměrem odděleny místní komunikací. Žalobkyně sama své účastenství odvozovala podle svého podání ze dne 31. 7. 2020 z vlastnictví pozemků parc. č. st. Xa a st. Xb a vodními zdroji na nich, které mohou být stavebním záměrem dotčeny. Odvolání žalobkyně proti usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 8. 2020, č. j. ŽP/8284/20/Šp, bylo jako nepřipustné zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 11. 2020, č. j. PK-ŽP/28802/20. Z uvedeného je zřejmé, že důvodem účastenství žalobkyně (i podle samotné žalobkyně tak, jak to opakovaně vyjádřila v podání ze dne 31. 7. 2020 i v odvolání ze dne 21. 9. 2020) bylo možné dotčení jejích vlastnických práv k pozemkům, příp. vodním zdrojům na nich.
46. Proto žalobkyně nebyla oprávněna k podání jakýchkoliv námitek, ale pouze takových, které byly spojeny s přímým dotčením na právech žalobkyně zakládajících její účastenství v řízení, v žalobkynině případě tedy s přímým dotčením na žalobkynině vlastnickém právu k pozemkům a vodním zdrojům. Žalobkyně nijak nekonkretizovala, jakým způsobem by mohla být přímo dotčena na svém vlastnickém právu k pozemkům a vodním zdrojům tím, že, ač šlo o chráněnou krajinnou oblast, nebyl proveden *odpovídající* průzkum, ani soudu nebyla potencialita takového přímého dotčení na žalobkynině vlastnickém právu zřejmá.
47. Žalobkyně tedy nebyla oprávněna k námitkám mající základ v ochraně přírody a krajiny s odkazem na chráněnou krajinnou oblast. Nicméně, i kdyby oprávněna byla, v žalobě žalobkyně neuvedla, který právní předpis příkazuje bez návrhu zajistit *odpovídající* průzkum v důsledku zahrnutí území do chráněné krajinné oblasti. Dále neuvedla, zda a jak se nedostatek takového průzkumu jako procesní vada projevil na zákonnosti napadeného rozhodnutí. Konečně žalobkyně obdobnou námitku vůbec nevznesla v celém řízení před správním orgánem prvního stupně ani v odvolacím řízení, tudíž žalovaný nemohl pochybit v napadeném rozhodnutí, pokud se k této argumentaci nevyjádřil (srov. § 89 odst. 2 správního řádu). Pozornost, kterou byl žalovaný jako odvolací orgán podle poslední citovaného zákonného ustanovení povinen věnovat bez *odpovídající* odvolací námitky zákonnosti rozhodnutí, je limitována skutečnostmi, které jsou zjevné ze správního spisu. A z něj nezákonnost vzniklá nezajištěním *odpovídajícího* průzkumu v důsledku existence chráněné krajinné oblasti nevyplývala.
48. V třetím okruhu žalobních námitek žalobkyně namítala skutečnosti svědčící dle jejího tvrzení o podjatosti pracovníků správního orgánu prvního stupně. Tyto skutečnosti žalobkyně spatřovala v tom, že zpočátku žalobkyně nebyla připuštěna jako účastník správního řízení a její námitky nebyly následně řádně projednány a dále v tom, že se zahájením řízení bylo účelově vyčkáváno.
49. Soud tento okruh žalobních námitek neshledal důvodným.
50. Pokud jde o námitky podjatosti vznesené žalobkyní, odkazuje soud na body 30 až 32 odůvodnění tohoto rozsudku, kde je popsáno, jak o nich bylo pravomocně správními

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

orgány rozhodnuto.

51. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (již rozsudek ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Afs 20/2003, publ. pod č. 114/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 11. 10. 2007, č. j. 4 As 46/2007-75, rozsudek ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 51/2011-135, v němž kasační soud svou judikaturu vztahující se k rozhodné otázce přípustnosti žaloby proti správnímu rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o námitce podjatosti vznesené účastníkem řízení, označil za ustálenou; konečně z poslední doby např. rozsudek ze dne 22. 10. 2020, č. j. 8 As 32/2020-38, publ. pod č. 4101/2021 Sb. NSS) vyplývá, že rozhodnutí o námitce podjatosti je rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení, a které je v souladu s ustanovením § 70 písm. c) s. ř. s. ze samostatného soudního přezkumu vyloučeno. V rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 226/2016-27, kasační soud judikoval následující: *„Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že z jeho již citované judikatury vztahující se k otázce soudního přezkoumání rozhodnutí o námitce podjatosti vyplývá, že ačkoli je takové rozhodnutí vyloučeno ze samostatného soudního přezkumu, lze ho napadnout spolu s meritorním rozhodnutím ve věci, kde může být případně shledána vada řízení spočívající v nesprávném posouzení námitky podjatosti. Ve své judikatuře Nejvyšší správní soud dovodil, že vyloučením rozhodnutí o námitce podjatosti ze samostatného soudního přezkumu nedochází k porušení práva na soudní ochranu proti rozhodnutím správních orgánů (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), neboť přezkum rozhodnutí o námitce podjatosti není vyloučen úplně, nýbrž pouze koncentrován do řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o věci samé. Podle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. totiž platí, že byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.“* Jak vyplývá z výše uvedeného, eventuální podjatosti úředních osob bezprostředně se podílejících na výkonu pravomoci správního orgánu (srov. § 14 odst. 1 správního řádu), je možné se zabývat v soudním řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu, které vzešlo ze správního řízení, v jehož rámci byla namítána podjatost úředních osob. Soud je tak oprávněn učinit pouze za předpokladu, že žalobce namítne nezákonnost rozhodnutí o podjatosti úředních osob. Žalobkyně však v žalobě o rozhodnutích ve věcech podjatosti zcela mlčela. Na žádné konkrétní rozhodnutí ve věcech podjatosti úředních osob podílejících se na pravomoci správního orgánu prvního stupně či žalovaného nepoukázala. Žalobkyně tedy nenamítala nezákonnost konkrétního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně či žalovaného ve věci podjatosti úředních osob, nýbrž uvedla okolnosti dle jejího tvrzení nasvědčující jejich podjatosti bez vztahu ke konkrétnímu rozhodnutí ve věcech podjatosti.
52. Obiter dictum soud uvádí, že ani žalobkyní uvedené důvody podjatosti nemohly založit důvodnost podané žaloby. S žalobkyní totiž bylo v průběhu správního řízení jednáno jako s účastníkem řízení (srov. usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 8. 2020, č. j. ŽP/8284/20/Šp), byla rovněž řádně poučena o svých právech a správními orgány jí bylo umožněno tato práva uplatňovat (srov. oznámení o zahájení společného územního a stavebního řízení a vodoprávního řízení ze dne 25. 8. 2020, č. j. ŽP/8395/20/Šp). Skutečnost, že správní orgány jednaly s žalobkyní jako s účastníkem řízení až na základě jejího podnětu (srov. podání žalobkyně ze dne 31. 7. 2020), aniž by tím byla účastnická práva žalobkyně jakkoli dotčena (srov. oznámení o zahájení společného územního a stavebního řízení a vodoprávního řízení ze dne 25. 8. 2020, č. j. ŽP/8395/20/Šp), nemohla založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně

v rámci této námitky nijak nekonkretizovala, v čem a jaké její námitky nebyly řádně projednány. V projednávané věci bylo o stavebním záměru vedeno správní řízení, stavební záměr nebyl povolen na základě územního souhlasu. Řízení bylo v souladu s § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno dnem podání žádosti. Správní orgány tedy nemohly ovlivnit okamžik, k jakému došlo k zahájení řízení, tudíž jim nemohlo být důvodně vyčítáno, že stran okamžiku zahájení řízení postupovaly účelově.

53. Co se týče žalobkyní navržených důkazů, odkazuje soud stran prvoinstančního rozhodnutí, napadeného rozhodnutí a správního spisu na bod 28 tohoto rozsudku.
54. Pokud jde o žalobkyní navržený znalecký posudek, soud byl připraven žalobkyni na jednání soudu vyzvat, aby doplnila konkrétní skutková tvrzení, jež mají být prokázána znaleckým posudkem, který navrhla v bodě 14 žaloby - podle žaloby se totiž měl znalecký posudek vztahovat ke všem žalobním tvrzením a nebylo tedy zřejmé, co by tedy mělo být předmětem odborného zkoumání znalce. Žalobkyně se však k jednání bez omluvy nedostavila a soudu tak nesdělila konkrétní skutečnosti, které měly být znaleckým posudkem prokázány – neuvedla svá skutková tvrzení, k jejichž posouzení je třeba odborných znalostí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2021, č. j. 10 As 9/2020-47, bod 7, kde kasační soud mj. uvedl, že „[T]ěžko mohl soud nařídít vypracování nových znaleckých posudků, když mu stěžovatelé nevysvětlili, která dosavadní zjištění považují za nedostatečná a proč.“). Soud poukazuje na to, že žalobkyně v žalobě znalecký posudek vztáhla ke všem žalobním tvrzením uvedeným v žalobě pod body 1 až 12. Nebylo úkolem soudu domýšlet, jaké konkrétní skutečnosti uvedené pod těmito body žaloby měly být předmětným znaleckým posudkem prokázány. Ostatně bez konkrétních žalobních tvrzení ohledně skutečností, které by měly být znaleckým posudkem prokázány, soud nemohl zadat zpracování znaleckého posudku, neboť nevěděl, jakých skutečností se tento má týkat a co jím má být prokázáno (soud nemohl např. určit ani specializaci znalce zpracovávajícího eventuální znalecký posudek či formulovat otázky, které by znalci měly být položeny). Pokud tedy z tohoto důkazního návrhu nebylo zřejmé, jaké skutečnosti jím měly být prokázány, bylo by jeho provedení v rozporu s požadavkem rozumně a efektivně vedeného soudního řízení (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 2. 2022, č. j. 76 A 4/2021-56, bod 10; ač byl tento závěr vyřčen ve vztahu k důkaznímu návrhu v průběhu správního řízení, je zcela uplatnitelný i na důkazní návrhy učiněné v průběhu soudního řízení). Proto soud důkaz znalecký posudkem neprováděl a návrh na něj při jednání zamítl. Zároveň soud nepřehlédl ani důkazní pasivitu žalobkyně v průběhu správního řízení. Žalobkyně ani v průběhu správního řízení v prvním stupni, ani v průběhu odvolacího správního řízení nenavrhla provedení důkazu znaleckým posudkem, přičemž soudu nebylo z průběhu správního řízení zřejmé, že by tak nemohla učinit (ani žalobkyně nenamítala, že by tak nemohla učinit). „Pokud nebylo s ohledem na koncentraci řízení dle § 82 odst. 4 věty první správního řádu přípustné provést tento důkaz v odvolacím řízení, tím spíše provedení toho důkazu není přípustné v soudním řízení správním v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s., neboť by to bylo v rozporu s přezkumnou (kontrolní) povahou správního soudnictví, jelikož se žalobce svou důkazní pasivitou ve správním řízení snaží zhojit až v soudním řízení správním, které však není pokračováním správního řízení.“ (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2020, č. j. 15 A 309/2017-44, bod 27; obdobně i KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol., *Soudní řád správní Komentář*, Praha, Wolters Kluwer ČR, 2019. str. 636 a 637). Ke shodnému závěru dospěl i Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 30. 6. 2021, č. j. 30 A 16/2020-86, bod 15, kde uvedl, že „[V] řízeních vedených na žádost –

mezi něž patří i společné řízení podle stavebního zákona – se naproti tomu má dokazování skutkového stavu soustředit do řízení před správním orgánem prvního stupně. Proto zákonodárce zakotvil v § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zásadu koncentrace řízení. To znamená, že v odvolání již není možno vznášet nové námitky a předkládat nové důkazy, pokud účastníkovi řízení nic nebránilo je uplatnit v řízení na prvním stupni. Odborná literatura ve vztahu k § 77 s. ř. s. dovozuje, že by bylo obcházením principu koncentrace správního řízení a také principu subsidiarity správního soudnictví, pokud by poté v žalobě mohl žalobce opět vznést jakékoli námitky a nutit soud, aby od počátku prováděl v plném rozsahu zjišťování skutkového stavu (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 637). Proto se koncentrace řízení – v případě, že jde o správní řízení zahájené na žádost, a pouze v rozsahu zjišťování skutkového stavu – „přenáší“ i do řízení o žalobě proti rozhodnutí před správními soudy a žalobce zde tudíž nemůže uplatňovat taková tvrzení a důkazy, která by nemohl úspěšně vznášet v odvolacím řízení (tedy takové, u nichž mu nic nebránilo je navrhnout již v řízení před správním orgánem prvního stupně, avšak ke své škodě tak neučinil).“

55. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

56. Výrokem II tohoto rozsudku soud žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci neměla úspěch (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*) a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal ve svém vyjádření k žalobě, zároveň mu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS).
57. Výrokem III tohoto rozsudku soud nepřiznal žádné z osob zúčastněných na řízení právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud žádné z osob zúčastněných na řízení neuložil povinnost, v souvislost s jejímž plnění by některé z nich mohly vzniknout náklady, a žádná z osob zúčastněných na řízení se práva na náhradu nákladů řízení nedomáhala (srov. § 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 3. května 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.